

2. Kwjedžen jutrow.

Lut. 24, 13—35.

A hlaj, dwaj wot nich džěshtaj tón žamy džen do městka, kotrež běsche wot Jerusalema schěsčdžekacž honow daloko, i mjenom Emmaus. A rěčeshtaj bjes žobu wot teho wscheho, shtož žo stalo běsche. A poda žo, jako wonaj tak rěčeshtaj a žo wopraschowanastaj bjes žobu, pschibližowa žo Jesuž k nimaj a džěsche i nimaj. Ale jeju woczi běschtej džeržanej, so jeho njesnastaj. Wón pak džěsche k nimaj: Kajtke žu to rěče, kotrež wój dužy bjes žobu mataj a staj srudnaj? Duž wotmolwi jedyn, i mjenom Kleofaž, a džěsche k njemu: Ssh ty tón jenicžki zasnit w Jerusaleme, kiž by njewjedžil, shtož žo w tych dnjach tam stalo je? A wón džěsche k nimaj: Kajtke? Wonaj pak džěshtaj k njemu: To ždny wot Jesuža Nazarensteho, kotryž běsche profeta, móžny w skutkach a žlowach, psched Bohom a pschede wschěm ludom; tak jeho naschi wyschichi měschizy a knježa podali žu k satamanstwu teje žmjereče a jeho kschizowali. Wsh žo pak nadžijachmy, so wón budže Israela wumóz; a psche wscho je dženska tšeczi džen, jako žo to stalo je. Tež žu naš nastróžale někotre žónske tych naschich, kiž žu rano pola rowa byle; a jako jeho cžělo njenamakachu, pschindžechu prajizy, so žu tež widžile widženje tych jandželow, kotřiž praja, so je žitny. A někotři bjes nami džěchu tam k rowu a namakachu jo tak, kaž žónske prajachu; ale jeho njewidžichu. A wón džěsche k nimaj: O wy hlupenje a lěnjeje wutrobny k wěrxenju temu wschittkemu, shtož profetojo rěčeli žu! Mjednyrbjesche Skhrystuž to cžerpicz a k žwojej kražnosčzi sańež? A pocžinatwšchi wot Mójsaža a wot wschěch profetow wukladowanastaj jimaj, shtož we wschěm pižmje wot njeho rěčane bě. A woni pschibližachu žo k temu městku, hdžež džěchu, a wón